

המבקר המסתורי

הרב בנציון ווינר

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

כאשר הגיע תורי, הוא שאל אותי: "מתי אומרים את תפילת ה'הללי'?", ואני ידעתי לענות שאת ההלל קוראים בחגים ובראשי חודשים.

כעבור כמה חודשים התקבלה בבית היתומים חבילה של סידורי תפילה גדולים, שנשלחה כמתנה על ידי אותו אורח מסתורי. הערכנו מאוד את המתנה הזו, שכן עד אז היו ברשותנו רק סידורי תפילה קטנים, שהיה קשה לקרוא בהם.

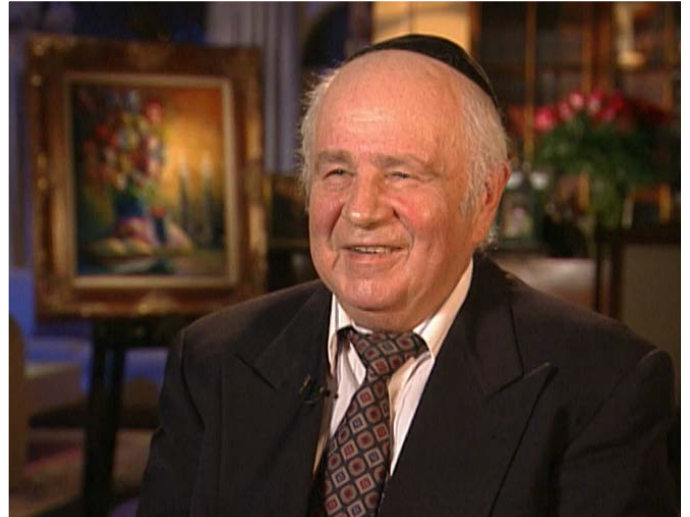
רק כעבור מספר שנים, אחרי שהגרתי לניו יורק, גיליתי מי היה המבקר הדגול - רבי מנחם מנדל שניאורסון, בן דודו של מנהל בית היתומים, ומי שעתיד היה להיות הרבי מליובאוויטש. בשעתו הוא שהה בפריז לצורך הסדרת ניירותיה של אמו, שהתגוררה אז בפריז.

כאמור, כמה שנים לאחר אותם מאורעות נפרדתי מאמי ונסעתי לארצות הברית כדי ללמוד בישיבת ליובאוויטש המרכזית בברוקלין. יום אחד הודיע לי המזכיר הרב לייבל גרונר שהרבי מעוניין לפגוש אותי. "בשעה שמונה הערב נקבעה לך יחידות עם הרבי", הודיע לי הרב גרונר.

נכנסתי ללחץ; לא היה לי שום מושג מה רוצה ממני הרבי. כאשר נכנסתי לחדרו, הרבי כנראה חש במתח שלי, שכן הוא מיד הרגיע אותי שהכול בסדר. הוא הסביר מדוע נקראתי לבוא אליו: "קיבלתי מכתב מאמך, ובו היא מבקשת את עצתי האם עליה לעבור לארצות הברית או לא. לפני שאייעץ לה, רציתי לשאול אותך כמה שאלות".

הרבי ביקש לדעת תחילה היכן היא מתגוררת כרגע, ועניתי שהיא מתגוררת בביתם של אחותי ובעלה, שלא היו שומרי מצוות. היא ניהלה עבורם את משק הבית, בישלה, ניקתה ושמרה להם על הילדים בשעות שהם היו בעבודה.

הרבי שאל, "כאשר אמך מבשלת, האם יהיה זה נכון לצאת מתוך הנחה שהמאכלים שהיא מכינה כשרים?"
 "אכן כן", אישרתי.

ולדתי בפולין בשנת תרצ"ח (1938), זמן קצר לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה. במהלך המלחמה הוסתרת אצל משפחה לא יהודית, ובסייעתא דשמיא הצלחתי לשרוד את המלחמה. אחרי המלחמה אמי איתרה אותי, ומאחר שלא נותר לה בית שאליו תוכל לשוב, היא הכניסה אותי בינתיים לבית יתומים בסביבות פריז, שנוהל בידי הרב זלמן שניאורסאהן, חסיד חב"ד שפעל ללא לאות לאיתור ילדים יהודים שהוסתרו בבתיים של נוצרים בשנות המלחמה.

כאן קיבלתי לראשונה את יסודות החינוך היהודי שלי, ולמדתי לקרוא בעברית ולהתפלל. יום אחד, בשנת תש"ז (1947), התבררנו כי עומד להגיע אלינו אורח חשוב, ולכבודו הלבישו אותנו במיטב בגדינו החגיגיים. כאשר הגיע האורח, אני זוכר שהיה גבוה ונראה מאוד נכבד. הוא שוחח עם כל אחד מאתנו - כל אחד בפני עצמו - בסך הכל שלושים ילדים. הוא שאל כל אחד לשמו, ואחר כך בחן את כל אחד מהילדים בשאלה קלה, כמו: "איזו ברכה מברכים על תפוח?"

«

"וכאשר הם נמצאים בעבודה, או כאשר הם יוצאים למסעדות, האם הם אוכלים מאכלים לא כשרים?"
שוב עניתי בחיוב.

"אם ניתן למנוע מיהודי מלאכול אוכל לא כשר אפילו פעם אחת, הרי זהו הישג אדיר", קבע הרבי. "אם אמך תישאר בפריז ותמשיך לנהל עבורם את משק הבית, הרי אז לפחות תישמר הכשרות בביתה של אחותך. מאחר שכך, לא יהיה זה נכון שאמך תעזוב אותם ותבוא לארצות הברית. אני אכתוב אליה את תשובתי, אבל בבקשה, כתוב אליה גם אתה בעצמך ומסור לה שכך אמרתי".

מילאתי אחר בקשתו של הרבי והודעתי לאמי את עצתו של הרבי, והיא אכן המשיכה להתגורר עם אחותי עוד עשר שנים.

הרב זלמן שניאורסון

המשכתי את

לימודי בניו יורק, עד שיום אחד הוחלט שעשרה תלמידים יעברו לעיר נוארק, בניו ג'רזי, במטרה לייסד שם ישיבה, ונודע לי שגם אני נמנית על אותה קבוצה. למען האמת, לא רציתי לנסוע, ושיתפתי בהרגשתי זו את המורה שלי, הרב ישראל ג'ייקובסון. הוא הודיע לי שכבר מאוחר מדי, מאחר שרשימת השמות כבר הוגשה לרבי וקיבלה את אישורו, ולכן הוא היה מעדיף שלא לערוך בה שינויים. בלית ברירה הסכמתי להצטרף אל קבוצת הבחורים שעמדה לנסוע לנוארק.

באחת השבתות, שבנו לביקור קצר בניו יורק, כדי להשתתף בהתוועדות של הרבי. בשלב מסוים באותה התוועדות, הזמין הרבי אותנו - את כל עשרת תלמידי הישיבה - לגשת אליו ולומר לחיים. כמובן, כולנו ניגשנו וכאשר הרבי הבחין בי, שאל אותי בצרפתית, "ס'ה בה בִּינְיָן? - נו, הכל בסדר?"

עניתי שכן, וראיתי כיצד הופיע חיוך גדול על פניו של הרבי. לא ידעתי שהרבי היה מודע להסתייגות הראשונית שלי מהנסיעה לנוארק - אולי הרב ג'ייקובסון סיפר לו

על כך - אולם, מה שהכי הפתיע אותי הייתה העובדה שגם אחרי שחלפו חודשים כה רבים, הרבי עדיין זכר את העובדה שבשעתו לא הייתי מרוצה מהעניין.

אולם, תמיד אזכור לא רק את הדאגה וההתעניינות האישית של הרבי, אלא גם את העצות והתובנות שקיבלתי ממנו.

פעם, באחת היחידויות שזכיתי להן עם הרבי, הזכרתי משהו שהטריד אותי. הלווייתני לחבר סכום כסף גדול, ומאז לא ראיתי יותר את הכסף. שאלתי את הרבי, "איך ייתכן שדווקא אחרי שעשיתי מצווה של עזרה לזולת, אפסיד כל כך הרבה? איך יכול הקב"ה לאפשר לדבר שכזה לקרות?" הרבי ענה והסביר לי, "לפעמים נגזר משמים שעל אדם מסוים להפסיד סכום כסף בתשלום לרופאים או על פורענות כלשהי. ואולם, גם אחרי שנגזרה גזרה שכזו, כל עוד לא התבצעה בפועל, ניתנת לנו האפשרות להפסיד את אותו סכום כסף באופן אחר, טוב וחיובי יותר - באמצעות עשיית מעשה חסד".

הופתעתי מעצמי על עצם שאילת השאלה, אולם, בנוכחותו של הרבי חשתי בנוח לפתוח את הנושא. בדיעבד שמחתי על כך ששיתפתי את הרבי בעניין, שכן כעת, לאור תשובתו של הרבי, אוכל להביט בצורה אחרת לגמרי על דברים רעים שקורים לי. במקום לבכות על הפסד של כסף, יכולתי לחייך על ההפסד.

אמו של הרב בנציון ווינר, שימשה את אמו של הרבי, הרבנית חנה, במשך ארבע שנים. הוא רואיין בברוקלין, ניו יורק, בחודש מרחהון תש"ע (2009).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ח (1987) — בית המשפט הגבוה לערעורים בארה"ב אישר את פסק הדין של בית המשפט הפדרלי, אשר הורה על השבת ספרים עתיקים לספריית ליובאוויטש המרכזית, 'ספריית אגודת חסידי חב"ד'. הרבי ירד לבית המדרש הגדול ב-770, התפלל עם החסידים ונשא שיחה מיוחדת אחרי התפילה. כ"ה במרחשוון

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015